

- Και ὅσον ἔλεγεν ταῦτα ἐκεῖνος ὁ θαυμαστός ἄνθρωπος, ἀκούω καὶ ἐβγῆκεν ἀπὸ κάτωθεν ὡσάν μίαν βροντὴ μεγάλη καὶ φοβερὰ καὶ ἐβγῆκεν βρόμα μεγάλη καὶ βοή ὡσάν ὅταν καίεται ἓνας λόγγος μέγας καὶ νὰ κοχλάζη τὸ νερὸν ἐκεῖνο τοῦ ποταμοῦ, οὕτως ἐβγαίνει ἐκείνη ἡ βοή καὶ μέγας φοβερισμὸς ἀκούετον. Καὶ ἀντάμα μετ’ ἐκείνην τὴν φοβερὰν βοήν ἐβγαίνεν καὶ ἄλλη βοή πικρὰ καὶ θλιβερὰ ὡσάν νὰ ἦτον ἓνας μέγας δράκων ἢ ἄλλο μέγα θηρίον καὶ νὰ συρίζη καὶ νὰ βρύχεται καὶ νὰ ἀναστενάζη συχνά, ἔτσι ἀκούετον καὶ ἐβγαίνεν ἀποκάτω τῆς γῆς. Καὶ ὡσάν
- φ. 169 ἄκουσα ἐγὼ ἐκείνης τῆς φοβερᾶς καὶ ἀνυπομονήτου καὶ θλιβερᾶς φωνῆς, ἐσάλειψε καὶ ἐτρόμαξεν ὁ νοῦς μου καὶ ἐγύρευα νὰ κρυφτῶ εἰς τὸν κόλπον τοῦ θαυμαστοῦ νεανίου ὅπου μὲ ὀδήγαν, διὰ νὰ μὴν ἀκούω ἐκείνην τὴν φωνὴν τὴν φοβερὰν καὶ ἀνυπομόνητον βοήν, καὶ μὲ πολὺν φόβον καὶ τρόμον ἠρώτησα αὐτὸν τὸν νεανίαν καὶ εἶπα του: «Κυριέ μου, τί εἶναι ἐτούτη ἡ φοβερὰ καὶ πικρὰ καὶ τρομερὴ φωνὴ καὶ βοή»; Καὶ ἐκεῖνος εἶπε μοι: «Ἐτοῦτος εἶναι ὁ παμφάγος Ἴδης, ἤγουν ὅπου τρώγει ὄλους καὶ χορταμὸν δὲν ἔχει», καὶ πάλιν ἤκουσα ἄλλην φωνὴν ὡσάν νὰ ἔρχεται ἀποπάνω πολλὰ ψηλὰ καὶ ἔλεγεν ἡ φωνὴ ἐκείνη: «Τί φωνάζεις, τί κλαίεις, τί στεναχωρᾶσαι, καρτέρησον ὀλίγον καιρὸν καὶ ἔχεις νὰ χορτάσης ἐκ πολλῶν ἐπισκόπων ἀναξίων καὶ ἱερέων ἀναξίων καὶ καλογέρον».
- φ. 169ν Ταύτης τῆς φωνῆς ἀκούσας, ἀκόμη φαίνεται μοι καὶ εἶναι εἰς τὰ ἀφτιά μου, καὶ παρευθὺς εὐρέθηκα εἰς τὸ σπίτι μου καὶ βλέποντας τὸ κορμί μου ἄσχημον δὲν ἤθελα νὰ ἔμπω μέσα. Ὁ δὲ νεανίσκος ὅπου μὲ ἐκράτειεν μὲ ἔμπασε μέσα μὲ πολλὴν δύναμιν εἰς τὸ κορμί μου, ὅμως θέλων καὶ μὴ θέλων ἐμπῆκα, καὶ τόσον μὲ ἐπόνεσε τὸ κορμί ὄλον, ὡσάν νὰ ἤθελεν πέσει εἰς τὸ κορμί μου ἓνα δένδρον μέγα μὲ ὅλα τὰ κλαδία, καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν ἄμπωσιν καὶ τὴν βίαν ὅλα μου τὰ μέλη καὶ τὰ νεῦρα καὶ αἱ κλειδώσεις, ἐσάλειψαν, ὁμοίως καὶ τὰ κόκαλα.
- Τὸ λοιπὸν ἡ γραία ἢ πενθερά του καὶ ἡ γυναῖκα του ὡσάν ἤκουσαν τοιαῦτα θαυμαστὰ καὶ παράδοξα λόγια ἐβγῆκαν ἔξω καὶ ἐλέγαν τὰ ὅσα
- φ. 170 ἤκουσαν ἀπ’ αὐτὸν τὸν Δημήτριον ἄλλων γυναικῶν καὶ γειτονισσῶν καὶ συγγενῶν αὐτῶν. Καὶ ἐκεῖναι αἱ γυναῖκες πάλιν τὰ ἔλεγαν ἄλλες καὶ ἔτσι εἰς ὀλίγην ὥραν τὰ ἤκουσαν ὅσοι ἐκατοικοῦσαν αὐτοῦ εἰς τὸν Ἴσβορον καὶ εἰς τὰ Σιδηροκαύσια.

Καὶ ἐκεῖνες δὲ τὲς ἡμέρες ἔλαχεν εἰς τὸν Ἴσβορον καὶ εἰς τὰ Σι-

δηροκαύσια ό προρρηθεις έν άρχη ό έν ίερομονάχοις και πνευματικοίς και ρήτωρ Μητροφάνης όπου έγραυεν αύτην τήν Διήγησιν και Όπτασίαν εις τήν ρητορικήν φράσιν και παρευθός έδραμε και αύτός ώς φιλόθεος όπου ήτον και ένάρετος να έρωτήση και να μάθη τοιαύτα θαυμαστά και παράδοξα λόγια. Και εύρηκε τόν προρρηθέντα Δημήτριον και άρχισε να τόν έρωτᾶ μετά πάσης άκριβείας και κατανύξεως ένάν είvai φ. 170ν άλήθεια εκείνα όπου ήκουσε και έλεγαν οί γειτόνοι του δι' αύτόν και άλλοι άνθρωποι.

Ελένη Κακουλίδη-Πάνου (επιμ.), «Μια ζωγραφιά του Παραδείσου: Κατά το χειρόγραφο 106 της Μονής Αγίου Στεφάνου των Μετεώρων», *Κληρονομία* 29 (1997), σ. 103-119.